

CiDo

Plezanje mi, kljub fizičnemu naporu, predstavlja veliko sprostitvev

V CID-u po poteh četrtega največjega otoka na svetu, Madagaskarja

Preventiva je boljša kot kurativa

Slikovit otok severa

All habits die hard

Knjižni detektor

V dobrem in slabem alkoholu

Spet je tu veseli december ...

In še sreča, da je tako. Nekaj veselja, čarobnosti, drobnih presenečenj, sladkih keksov i družbe s tistimi, ki jih imamo najraje, v teh časih namreč še kako potrebujemo. Naj vam bodo tako prazniki res zgolj v veselje, brez prisotne nervoze glede tega, kakšna bi morala biti vaša najdaljša noč v letu ali živčnosti glede vsebine daril, ki jih morate pokloniti.

Morda vam pri slednjem pomagamo tudi Cidopisovci s spodnjimi zapisi.

Naj bo zadnji mesec v letu predvsem sproščen, trije dobri možje bodo pa že poskrbeli za vse drugo!

Polona Ambrožič

Darila – nočna mora ali uresničene sanje?

Veseli december, mesec obdarovanja, na katerega smo potrošniki opozorjeni že veliko prezgodaj (beri, sredi novembra), prinese marsikomu stres in ne veselja. Darila, darila, darila. Na vsakem koraku nas trgovci in njihove izložbe vabijo in se priporočajo. V tej zmedbi se tako v nakupovalnih vrečkah in vozičkih znajdejo neuporabna, (pre) draga darila, nakupljena brez domišljije in v naglici. Pa vendar, če si za nakup vzameš nekaj časa in premisliš o njegovem namenu, lahko darila prinesejo veselje podarjenemu in tistemu, ki podarja.

Trik obdarovanja ni v velikosti darila; absolutno se ne strinjam z načelom, kar je večje, lepše zavito (in dražje), ima večji pomen. Nasprotno, kar je manj, je več. Zame darilo nekaj pomeni, če odraža odnos, ki ga imam z določenim človekom. Morda je narejeno doma, lahko je navadna čestitka, s hudomušno ali globljo vsebino, posebna fotografija v okvirju, vstopnica za koncert ali športni dogodek ... Nekaj, kar bo razveselilo človeka, ki mu darilo podarjate.

V današnjem materializiranem svetu so se kot darila vse bolj uveljavili denar ali denarni boni. Ali to pomeni, da se vedno manj poznamo (in poslušamo), da smo vedno bolj razvajeni in da si ne vzamemo dovolj časa za ideje? Da! Tudi sama sem kdaj vesela takšnega darila in ga kdaj komu podarim, pa vendar ... Naslednjič, ko jih boste kupovali, vseeno vsaj malo razmislite, preden podarite kuverto s takšno, "prazno" vsebino.

Če pravijo, da v trgovino z živili ni dobro iti lačen, verjetno ni dobro, da greš v trgovino z darili brez idej. Precej lažje je nakupovati za ljudi, ki nas obkrožajo vsak dan in jih dobro poznamo. Včasih nam kdo prikrito sporoča svoje želje, samo dovolj dobro ga moramo poslušati.

Malo bolj konkretno: vprašajte se, kaj si ljudje želijo. Res je, da je vsak posameznik edinstven in s tem tudi njegove želje, vendar posplošeno lahko rečemo, da so babice in dedki zadovoljni že z malenkostmi. Podarite jim kaj narejenega doma – tako bodo vedeli, da ste se zanje potrudili, niste pa porabili veliko denarja. Podobno je tudi s starši, za katere pa lahko kljub temu kdaj pripravite kakšno presenečenje in jim podarite nekaj, česar si sami ne kupijo (čeprav si to želijo). Tudi bratje in sestre imajo radi presenečenja. Stvari se zakomplicirajo pri darilih za partnerje in prijatelje. Eni in drugi si želijo vedeti, da so za vas nekaj posebnega, zato naj darilo to tudi predstavlja. Znancem ali sosedom pa podarite kaj preprostega: kakšna čokolada, ki sproža hormon sreče, vsakega razveseli in ni nikoli odveč.

Z darili ne pretiravajte. Ker ponavadi v času obdarovanj tudi zmanjka finančnih sredstev, je dovolj, da koga peljete na sprehod, se mu posvetite, ga obiščete in mu poveste, kaj vam pomeni. To je verjetno daleč najboljše darilo za vse – prijatelje, sorodnike, starše in partnerje.

Anja Erbus

Foto: Andrej Lamur

Za vsak žep

Letos ne bom podarila ničesar, za kar bi morala odšteti več kot dva evra. Zato se bom potrudila in pesnila. Za vsakega posebej. V verze spravila odsev človeka v mojih očeh, njegov dotik moje kože in vonj vratu, ki ga potegnem v nosnice. Zaključevala s spodbudo in spodbodo, jih z besedo objela in ujela njihov trenutek, da postane moj in jim ga dala. Se temu sme reči dar? Ukraden za navdih in preblečen dan z najboljšimi nameni nazaj lastniku ...? Seveda. Je iz srca, brezpogojen in enkraten. Ker postane moj, ga dam. Najsi bo ogledalo, mehka roka, ki poboža, vir smeha in veselja ali trenutek, ki se vtisne v spomin. Nekaj, kar pomeni meni in drugim. Takrat je sreča podvojena.

Maruška Samobor Gerl

Novoletna nagrajevanja

Nisem nek navdušenec novoletnih nagrajevanj, ker jih smatram za marketizacijo nečesa, kar ni izvirno naše in kar trgovci spretno izkoriščajo. Čisto se temu seveda ne odpovem in tako iščem darila, ki imajo bolj uporabno vrednost s pridihom simbolike, da si tisti, ki tako darilo prejme, zapomni tudi, od koga ga je dobil.

Uroš Sitar

Plezanje mi, kljub fizičnemu naporu, predstavlja veliko sprostitvev

Mina Markovič je 23-letna Ptujčanka, študentka psihologije in odlična športnica, ki jo je že v otroštvu med vsemi športnimi aktivnostmi najbolj navdušilo plezanje. V osnovni šoli se je po naključju srečala s promocijsko plezalno steno, ki jo je ob tednu športa na prostem postavilo Planinsko društvo Ptuj. Včlanila se je in takrat se je začela pisati njena plezalna kariera, uspehi pa se zadnja leta nizajo en za drugim.

*Piše: Živa Rokavec
Foto: Arhiv Mine Markovič*

Kolikokrat na teden treniraš?

»Na plezalni steni treniram večinoma šestkrat tedensko, po dve do tri ure. Količina treningov je odvisna tudi od dela sezone. Na začetku leta velikokrat plezam tudi vsak ali skoraj vsak dan, medtem ko med tekmovanji včasih tudi 'le' petkrat tedensko.«

Je plezanje zate tudi sproščanje?

»Plezanje mi, kljub fizičnemu naporu, predstavlja veliko sprostitvev. Gre nekako za izmenjavo in obnovo energije. Več kot je porabiš, več je lahko nadomestiš z novo in bolje se počutiš.«

Na velikih tekmovanjih si dosegla številne uspehe. Na katerega si najbolj ponosna?

»Spisek tekmovanj in uspehov, ki so mi resnično pri srcu, se iz leta v leto daljša. Ampak nekako mi v spominu najbolj ostajata prvi zmagi iz leta 2008, na tekmi svetovnega pokala v avstrijskem Imstu in na mastru v francoskem Serre-Chevalierju. Prav tako mi zelo veliko pomeni letošnja zmaga na evropskem prvenstvu v kombinaciji vseh treh disciplin in naslov svetovne podprvakinje v težavnosti v svetovnem pokalu 2010.«

Ali se je zate zelo drugače sedaj, ko tekmuješ in dosegaš rezultate, kot prej, ko si plezala zgolj rekreativno?

»V bistvu tekmujem že, odkar sem začela plezati. Rezultati gredo iz leta v leto postopno više in više, še posebej pa je opazna sprememba v zadnjih treh letih, odkar intenzivno sodelujem s trenerjem Romanom Krajnikom. Bi pa rekla, da se sta se sam slog plezanja in zahtevnost smeri, odkar sem začela tekmovali, precej spremenila, še posebej v zadnjih dveh letih. Smeri

postajajo vse bolj tehnično in fizično zahtevne, zgolj vzdržljivost že dolgo ni več dovolj za doseg vrhunskih rezultatov. Tudi število res odlično pripravljenih tekmovalk je iz leta v leto večje.«

Kako se soočaš s pritiskom pred tekmo? Imaš tremo?

»Odvisno od tekmovanja. Seveda je pred vsakim nastopom prisotne nekaj zdrave napetosti in

pred tekmovanjem izberem pesem, ki odraža moje razpoloženje in mišljenje in me nato navadno spremlja skozi vso tekmo.«

Prepotovala si tudi ogromno sveta. Imaš, ko si v tujini, čas tudi za turistične znamenitosti?

»Bolj malo, vendar tudi nimam velikega interesa za obiskovanje raznih stavb in podobnih turističnih zadev, čeprav veljajo za atraktivne. Utrip in dihanje lokacije, ki sta mi v tujih krajih najpomembnejša, pa kljub temu vedno občutim.«

Katero potovanje se ti je najbolj vtisnilo v spomin?

»Kakšni dve leti nazaj tritedenska tekmovalno-plezalna turneja po Aziji in različne nekoliko daljše priprave v naravnih plezališčih v Franciji in Španiji.«

Plezanje pri nas kljub odličnim rezultatom ni tako prepoznaven in spremljan šport. So za to krivi mediji, ker ga ne pokrivajo, ali pa preprosto ne gre za šport, ki bi bil dovolj televizijsko privlačen?

»Mislim, da sta glavna razloga predvsem ta, da je plezanje dokaj mlad šport in da še ni med olimpijskimi športi, zaradi česar je deležen tudi precej manjše pozornosti medijev, sponzorjev in vsega ostalega, kar sodi zraven. Mislim, da ni težava v sami (ne)zanimivosti športa.«

Kako uspeš uskladiti študijske obveznosti, tekme in treninge?

»Kar gre. Predvsem je pomembno, da si postaviš prioritete in dobro organiziraš urnik. Je pa res, da včasih potrebuješ kakšnega pol leta ali leto oddiha. Tako ponovno nabereš dovolj energije in motivacije za nadaljnje delo v takšnem tempu.«

Že veš, kje boš za novo leto?

»Ne še čisto, morda doma ali pa kje v tujini! Sigurno pa v plezalni družini in z ljudmi, ki mi veliko pomenijo!«

osredotočenosti na tekmo, vendar tiste prave treme po vseh teh letih k sreči ne občutim pogosto. Drugače se pred samim nastopom poskušam čimbolj osredotočiti na ogrevanje in se nekako zamotiti z drugimi stvarmi, tudi kakšne križanke, revije ali glasba so dobra pomoč. Tik pred vstopom v tekmovalno smer pa poskusim izbrisati iz glave vse in imeti pred sabo le potek smeri ter se je lotiti od začetka, iz giba v gib, vse do vrha.«

Imaš pred tekmo kakšne posebne rituale ali navade?

»Niti ne. Velikokrat pred vstopom v smer tudi 'stopim čez štrik', za srečo. Zadnje čase pa si tudi kakšen dan

Aktualno

Preventiva je boljša kot kurativa

November ni samo mesec listopad, ko odpada listje, letos je že deveto leto zapored tudi mesec preprečevanja zasvojenosti oziroma preventive. Tako smo 18. novembra na Ptuj gostili projekt Ne-odvisen.si kot del programa Lokalne akcijske skupine za preprečevanje zasvojenosti v Mestni občini Ptuj. Ta izvaja preventivne programe, katerih cilj je predvsem zmanjšati uporabo in zlorabo dovoljenih in prepovedanih drog, zlasti med mladini, pri tem pa razviti kakovostne programe preventive na področju zdravstvenega in socialnega varstva ter vzgoje in izobraževanje na Ptuj. Koordinator projekta je bil CID Ptuj.

Piše: Anja Erbus

"Potegni črto čez odvisnost" je slogan kampanje Ne-odvisen.si, ki je nastala leta 2007 z namenom podajanja znanja, posredovanja izkušenj in ozaveščanja ciljnih skupin o problemu zasvojenosti. Začela se je na Primorskem, nosilec projekta je bil Zavod7, potem pa se je pod častnim pokroviteljstvom predsednika Republike Slovenije, dr. Danila Türka, in s skupino stalnih zunanjih sodelavcev, strokovnjakov z različnih področij ter ustanov razvila v **vseslovensko kampanjo**, katero podpirajo številne medijske, glasbene in športne osebnosti kot so Adi Smolar, Igor Lukšič, Miša Molk, Milan Kučan, Vida Petrovič in številni drugi prijatelji kampanje.

Na Ptuj so gostovali na OŠ Ljudski vrt in Gimnaziji Ptuj. Projekt nagovarja tri različne ciljne skupine, otroke, mlade in odrasle. Tako je bil tudi predstavljen, v OŠ Ljudski vrt so imeli kar tri prireditve: za otroke od 5. do 9. leta (za otroke prvega triletja ptujskih osnovnih šol v sodelovanju z Vrtcem Ptuj), za otroke drugega triletja in za otroke zadnjega triletja. Najmlajši so si tako ogledali lutkovno predstavo Žarja in Svit ter prejeli družabno igro 'Nariši nov dan', ki jih na zabaven način uči, kako pravilno odreagirati v različnih življenjskih situacijah – pri stikih z neznanci, vrstniki ter v prometu. Za mlade je bilo pripravljeno posebno interaktivno druženje, ki ni bilo ravno klasično predavanje ali seminar, kjer so se lahko pogovarjali o sprejemanju samega

sebe, o odgovornosti in zasvojenosti ter o tem, kako prepoznati in se na pravi način odzvati dilerju. Na izbiri so imeli tudi revijo Ne-odvisen.si, ki temelji na miselnih vzorcih. Zraven napotkov in informacij za zdrav način življenja ter v izogib zasvojenosti revija ponuja intervjuje z znanimi osebnostmi ter nasvete strokovnjakov. Mladim so predstavili še spletno stran, kjer lahko zastavijo številna vprašanja ali poiščejo pomoč. Zvečer so imeli v kulturni dvorani Gimnazije Ptuj prireditev za odrasle v obliki družabnega večera, na katerem so starši poslušali strokovnjake in njihovo razmišljanje o temah, ki so v družbi še vedno nekakšen tabu. Kakšno je kakovostno starševstvo, kje so meje v vzgoji in druge resne teme so podali Vlasta Nussdorfer, Tone Kladnik in

Stanislav Ivanuša, povezovala in popestrila pa je večer Nataša Tič Ralijan, bolj znana kot Ana Liza, ki soustvarja projekt Ne-odvisen.si. Odrasli so dobili priročnik Tukaj sem, ki ponuja staršem nasvete in usmeritve. Napisali so ga Martina Žmuc Tomori, Tone Kladnik in Miha Kramli, ki so stalni sodelavci projekta. Vstopnine na prireditvah ni bilo, saj je dogodek financirala Mestna občina Ptuj. Upamo, da bo takšnih projektov vedno več, medtem pa lahko kampanji Ne-odvisen.si pomagata z nakupom talismana in s tem prispevata en evro. Vabljeni tudi na spletno stran projekta www.ne-odvisen.si.

V CID-u po poteh četrtega največjega otoka na svetu, Madagaskarja

Tina Grčar in Matjaž Pirnat, potovalca okoli "kugle", nista predstavljala animiranega filma, ampak otoško državo Madagaskar. Otok rikš ali *push push man-ov*, kot ga še imenujejo, je bil njuna postojanka za sedem tednov, njuno celotno potovanje pa je trajalo osem mesecev. Revščina, edinstvenost rastja in živali, nečistoča, umirjeno življenje domačinov (zelo pogosto uporabljena fraza je *mora mora*, ki pomeni počasi, počasi), povprečna temperatura 25°C, kava ali čaj na vsakem koraku (zraven pa ocvrtki) ter denarna enota *ariari*, katere največji bankovec je vreden 3,5 evra, na kratko opišejo ta rdeči otok, poimenovan po rdeči prsti, ki ga prekriva.

Piše: Anja Erbus

Foto: Tina Grčar

Njuno potovanje se je začelo v gorskem mestu Antsirabe, ki je bilo nekoliko hladnejše, saj leži na 1500 metrih nadmorske višine. Njegovi prebivalci so mešanih ras, veliko je otrok, povprečna malgaška ženska jih rodi pet. Glavna panoga je kmetijstvo, domačini pa večinoma živijo v lesenih kolibah. Posebnost kraja je bilo meso zebu goveda, ogromno arašidov ter manioka. Popotnikoma se je zdelo zanimivo tudi to, da prodajajo juhe, kar ni značilno za preostali del Afrike, ampak izvira iz Azije. To dokazuje, kako se na Madagaskarju povezujeta ti dve celini. Blizu mesta Antsirabe je jezero Lac Tritiva, ki velja za eno najlepših in v katerem je prepovedano plavati. To je povezano s tradicionalno vero v tabuje, ki ji sledi približno polovica Malgašev, izhaja pa iz Indonezije. Ostali prebivalci otoku so kristjani.

Tina in Matjaž sta se v Miandrivazo podala zaradi spusta po reki, ki je eden najbolj popularnih turističnih izletov. Pot do tja je potekala po asfaltirani cesti, dolga je bila okrog 220 kilometrov, vendar je kljub temu trajala devet ur. Da bi ta izlet izpeljala ceneje, sta si poiskala vodiča kar v tem in ne v glavnem mestu. Vodič, ki sta ga poimenovala Ami, je naredil 120 kilometrov dolg spust po reki Tsiribihina, ki je trajal tri dni in dve noči, zelo zanimiv. Prava redkost je bilo njegovo "znanje" angleščine. Zaradi lanskimi političnih problemov na Madagaskarju je turizem po vsem otoku močno usahnil. Spust po reki je potekal v majhnem kanuju, imenovanem *pirogue*, na poti pa sta popotnika prvič videla lemurge, ki so najznačilnejša žival Madagaskarja (obstaja jih več kot sto različnih vrst), in krokodile. V vaseh ob reki prebivalci pridelujejo tobak, ki ga uporabljajo moški za kajenje, ženske pa, kot masko na obrazu, za zaščito pred soncem. Navadno ob spustu po reki turisti obiščejo še nacionalni park Tsingy in to sta storila tudi Tina in Matjaž. Park, ki je pod Unescovo zaščito, je ime dobil po *tsingiyih*, nekakšnih stožcih oziroma škrapljah, do katerih sta popotnika prišla po mučni vožnji, hoji po gozdu in plezanju. Ko sta bila na vrhu in videla razgled ter te nenavadne stožce, sta pozabila na težavno potovanje in ostale tegobe.

Morondova je bila naslednji kraj, ki sta ga obiskala, znana pa je predvsem zaradi avenije *baobabov* (afriških dreves). Čeprav leži ob morju, plaža ni preveč lepa, saj je umazana in pogosto uporabljena kot stranišče. Tina in Matjaž sta preizkusila tudi poseben prevoz, indijsko *tato* – avtobus, ki ju je peljal do Mangilya. 500 kilometrov dolga avanturistična pot je trajala dva dni, s prenočitvijo v Manji. Največje čudo, ki sta ga srečala na poti, je bila ogromna jata kobilic, ki so jih lovili otroci (in jih uporabljali za juho) in so nebo dobesedno počrnilo. Mangily zaznamujejo lepe plaže, morje s kiti grbavci, ki skačejo iz vode,

ter rdeča mivka s kaktusi in grmički. Anakao, do katerega lahko prideš samo s čolnom, ima plažo ob večerih polno pisanih *pirogujev*. V bližini sta obiskala še en nacionalni park, Nosy Ve, rajski otoček, na katerem se plača taksa, verjetno prav zaradi kristale vode, v kateri se je mogoče okopati. Matjaž in Tina sta si v Anakau prvič privoščila pivo in to edino, ki se ga dobi na Madagaskarju, *Three hors beer*. Od tam naprej pa se je začel pravi avanturizem. Najprej Beheloka, kjer sta popotnika doživela poseben kino – v vasi so prižgali generator in si ogledovali (ene in iste) spote ter namesto 'kocic' prodajali suhe *marabele*; nato pa Ambola, vasica, ki je ne najdeš niti v vodiču. Čeprav sta se tam počutila kot na koncu sveta, ker nikjer ni bilo nikogar, je bil kraj zanju zanimiv zaradi koralnega grebena, ki poteka vzdolž obale. Eno uro hoje stran je tudi slano jezero s tisoči flamingov. Itampolo, ki je znan po jastogih, je prav tako odrezan od sveta (vir informacij je kamion, ki se pripelje mimo dvakrat tedensko) in ima ironično boljše zgrajene grobnice kot pa lesene kolibe, v katerih bivajo Malgaši. Od tukaj sta se popotnika peljala do Androke, doživela pa sta panoramsko vožnjo, saj sta se zaradi gneče v kamionu peljala na njegovi strehi. V tej vasi, oddaljeni od morja, sta naletela na poseben dogodek, ki se odvija dva- do trikrat mesečno –

potujočo tržnico. Glavni artikli so bili koruza, riž in tobak. Pot do Fort Daulphina je prinesla drugačno naravo, zelenje, bolj vodnate reke in riževa polja. Takšen je tudi sam Fort Daulphin, kjer se gore dotikajo morja, več je dežja in posledično veliko jezer. Prvič po štirinajstih dneh sta se lahko tuširala s sladko vodo. Mesto je raj za surferje in pohodnike in kljub temu, da je največje mesto na tem delu otoka, nima nobene velike trgovine. V bližini sta vasica Evatra in polotok Lokara, kjer kopljejo titan. Fianarantsoa, kjer so avtomobili, ki jih pošiljajo iz Francije, že presegli vsaj starost Abrahama, je znana še po drugem javnem prevoznem sredstvu, vlaku. Ta je namreč eden redkih delujočih, popotnika pa je odpeljal do mesta Manakare. Peljal je skozi 48 tunelov, stal na 17 postajah in bil nekakšna prodajalna, saj se je na njem kar trlo ljudi, ki so hoteli vsaj nekaj zaslužiti. Po enem mesecu potovanja s kamioni sta Tina in Matjaž od Manakare do Ambositre potovala z avtobusom. Ta kraj je znan po spominkih, ki pa imajo ravno zaradi te razpoznavnosti tudi višjo ceno. Doživela sta še živinski sejem in ker sta imela popotniško srečo, sta naletela tudi na poseben praznik folklornih skupin ter svojo srečo unovčila v igrah na srečo. Zaslužila sta pol evra. Zadnji postanek na Madagaskarju je bil

zanju Antananarivo, glavno mesto s štirimi milijoni prebivalcev. Tukaj je zelo opazno, da je bil Madagaskar francoska kolonija, saj so številne cerkve zgrajene v francoskem slogu. Tina in Matjaž sta spoznala Pedra Opeko, misijonarja slovenskega rodu, ki se je rodil v Argentini, in z njim preživela popoldne. Obiskala sta vasi, kjer je ljudem pomagal zgraditi šole in bolnišnice. Ena izmed njih se imenuje *Akamasoa*, kar v prevodu pomeni dobri človek. Potovalca okoli sveta sta kljub temu, da sta prepotovala že kar precejšen del "kugle", videla Madagaskar kot nekaj posebnega. Sama sta ga hotela doživeti na najbolj drzen in antropološki način z namenom, da bi spoznala, kakšni so domačini in njihov način življenja. Kako bi lahko drugače ugotovila, da so kljub svoji revščini tako ponosni, da morajo na vseh fotografijah obvezno imeti v rokah nek predmet? Spoznala sta jih kot narod, ki mu je dragocena vsaka plastenka vode in porabijo vse, kar dobijo: iz kosti posrkajo kostni mozeg, poglavar hiše pa poje tudi glavo kokoši. Pri Malgaših ne gre nič v nič in iz nič naredijo vse. Avanturista sta kljub trenutni revščini otoka optimistična, saj pravita, da bo tja prišlo vedno več turistov, zato svetujeta potovanje še zdaj, ko so cene nekoliko nižje. Popotniki, pot pod noge!

Slikovit otok severa

Islandija je znana predvsem po neverjetnih izbruhih lave in vode, vendar ta nemirni otok ponuja še veliko več kot so običajni turistični ogledi vulkanov in gejzirjev. Zaradi izjemno redke poselitve je Islandija kraj, kjer lahko uživaš v ogledu mnogoterih naravnih stvaritev, preizkusiš marsikateri šport in si privoščiš sprostitev v naravnih bazenčkih geotermalne vode.

Piše in foto: Nina Zupančič

Odločitev za potovanje na Islandijo je padla povsem spontano in brez velikih načrtov sva s fantom sredi julija z letalom poletela v Reykjavik. Čeprav nas je dobršen del poti spremljala turbulenca in smo pristali okoli druge ure zjutraj po lokalnem času, ni moglo nič uničiti dobrega razpoloženja in pripravljenosti na nova doživetja. Že na prvi pogled je pokrajina, v kateri smo pristali, spominjala na Lunino površje. Neposeljena in skalnata, tu in tam poraščena z mahom, vmes jezerca, nad katerimi so lebdele meglice – vse to je dajalo vtis, kot bi bili v nekakšni skrivnostni deželi in domišljija je kar poletela.

Tri dni sva preživel v glavnem mestu Reykjaviku, ki samo po sebi ni zelo zanimivo. Z izjemo severnjaškega pridiha pisanih hišk in skorajda praznih protestantskih cerkva ni prav veliko znamenitosti, ki smo jih vajeni z južnejših geografskih širin Evrope. Zanimivo je predvsem to, da Islandci ne dajo prav veliko na urejenost svojih hiš. Okna so večinoma v zelo slabem stanju, a jih to ne skrbi preveč, saj je ogrevanje zastoj – na vrtu izvrtaš luknjo in vrelo voda kar privre na dan. Geotermalno vodo uporabljajo tako za pridobivanje elektrike kot za ogrevanje in celo tuširanje, zato moraš biti zelo previden, da ti pod tušem od vročine ne odstopi koža. Druga »pomanjkljivost« te vode pa je odvraten vonj po žveplu, ki se ga sicer navajaš, ampak počasi, res zelo počasi.

Kljub poletju je bila povprečna temperatura 12°C, pogosto pa še manj, zato so bile kapa in rokavice na poti del stalne opreme. Poleg tega se zdi dan neskončno dolg, saj sonce skorajda ne zaide in zato ob enih ponoči misliš, da je čas še za večerni sprehod in ne za spanje. Čeprav je bilo vsako jutro znova težko vstati, pa nama je dolg dan omogočil, da sva dneve res polno izkoristila.

Prava pustolovščina se je začela, šele ko sva zapustila poseljeno območje in se odpeljala na otok Snæfellsnes. V osrednjem delu polotoka so veliki vulkanski stožci, ki v soncu kar žarijo v vseh mogočih rdečkastih odtenkih. Odpravila sva se na krajši pohod po obali in opazovala neštete vrste ptic, ki so gnezdile v stenah klifov. Sedla sva skoraj na rob skalne stene, malicala in opazovala ocean, ki se je razprostiral pred nama v neskončnost, hkrati pa oprezala za kiti in delfini, ki so tukaj videni prav pogosto. Odkrila sva sistem, po katerem Islandci sestavljajo imena za svoje potomce. Ime izberejo po želji, priimek pa sestavijo iz očetovega imena in končnice *son* (sin) ali *dottir* (hči). Tako na primer priimek Ericsson pomeni Erikov sin. Še do pred kratkim je moral vsak priseljenec, ki je želel islandsko državljanstvo, spremeniti svoj priimek tako, da je ustrezal tej tradiciji.

Eno izmed tradicionalnih verovanj Islandcev je vera v palčke in vile. Večina tamkajšnjih ljudi še zmeraj verjame, da se med kamenjem skrivajo številna pravljicična bitja, ki se podnevi ne pokažejo, saj jih sončni žarki spremenijo v kamenje (bojda ima zato Islandija toliko kamenja).

Na jugu sva potovala mimo gejzirjev, številnih ogromnih slapov in prelomnice Evroazijske in Ameriške litosferske plošče. Plošči se vztrajno razmikata in razpoka se širi. Opažena je bila že leta 990, ko je tu zasedal prvi parlament na svetu. Ti dve mogočni plošči, ki sestavljata zemeljsko litosfero, se počasi, a z neverjetno silo pomikata vsaka v svojo smer in pri tem povzročata izbruhe magme in močne potresne sunke. Potem sva se podala v notranjost otoka, kjer se neskončno daleč razprostira kamnita puščava.

Cesta je improvizirana iz utrjenega kamnja in prevozna le s terencem, saj je potrebno prečkati tudi številne reke in še marsikatero prepreko. Prenočila sva v kočici, ki je stala sredi ničesar, sicer pa tik ob vročem izviru, tako da sva si lahko privoščila večerno namakanje v vročem tolmunu. Naslednjega dne sva zapustila puščavo na severu. Kamenje so zamenjali travniki, polni islandskih konj, ki so znani po svoji dolgi in gosti grivi in edinstvenem petem hodu, ki se imenuje *tölt*. Tako sva si tudi midva privoščila jahanje po divji, neposeljeni pokrajini, kar je kljub jahalnim izkušnjam neponovljivo doživetje. Zvečer sva prispela v drugo večje mesto na otoku – Akureyri. Od tam sva se odpravila na številne pohode ob jezeru Myvatn, na vulkan Hverfjall, opazovanje ptic ... V jezeru Myvatn živijo rečne kroglice ali *marimo*, ki jih sestavlja zelena alga (*Aegagropila linnaei*) in jih najdemo le še na Japonskem, v Estoniji in na Škotskem. Na Islandiji jim rečejo *kúluskítur*. Velike so

od 10 do 12 cm in imajo najmanjšo možno površino za fotosintezo, pravzaprav pa o njih vedo zelo malo.

V Husaviku sva se odpravila na pot z manjšo ladjo, da bi si lahko povsem od blizu ogledala kite. Ni trajalo dolgo, ko smo zagledali hrbtno plavut škukastega kita (*minke whale*), potem pa še pravi vodometa. Priznati je treba, da mu sapa neizmerno smrdi in ga zato imenujejo tudi *stinky minky*. Poleg kitov smo opazovali tudi pliskavke in morske

blizu, saj se sploh niso pustili motiti.

Privoščila sva si tudi precej odlične islandske hrane. Zagotovo najboljši od vsega je ovčji jogurt Skyr, ki sem ga nekaj izvozila celo domov. Zares dobro pripravijo tudi ribe, nekoliko manj okusen je bil začinjen morski pes, ki ga za nekaj mesecev zakopljejo v zemljo in nato nasolijo in začiniijo. Priznati je treba, da je to preveč celo za vzdržljiv želodec.

papige (*Fratercula arctica*), ki so neustrahovano lovile ribe. Te ptice so tako posebne in tako lepe, da sem jih opazovala prav vsakič, ko se je ponudila priložnost. Imajo kratka krilca, s katerimi uspejo zamahniti tudi do 400-krat na minuto in letijo tik nad morsk gladino. Prikupne so tudi, ker se vsako leto vrnejo z istim partnerjem v isto gnezdo in izležejo eno samo jajce. Prespala sva v majhni ribiški vasici Kopasker, kjer so nama pri opazovanju sončnega zahoda delali družbo tjunjki, ki sva jih opazovala čisto od

Islandija je čudovita dežela z visokim življenjskim standardom in čudovito naravo. Ena njihovih večjih napak pa je kitolov, ki ga nočejo ukiniti, kljub temu da so mnoge vrste kitov ogrožene. Vendar je Islandija vsekakor vredna obiska, zanimiva tako za pohodnike in ljubitelje športa kot tudi za tiste, ki imajo radi umirjeno ogledovanje turističnih zanimivosti.

All habits die hard

Oblečena v železno srajco, ki je ne morem sleči. Čakam na iskro, ki mi jo bo pomagala sleči. Moj žrebec ali dobronamernost materinega tolažečega objema ali prazne v nebo vpijoče ideje in ideologije, ki mi jih nudijo ponudniki na trgu, ali pisana beseda z veliko leporečji ...? Kažipot z neštetimi možnostmi, jaz pa stojim in gledam in izbiram in se odločam in se ne morem odločiti. Usedem se na tla in žalostno pogledujem odevalo, okove, ki mi ne dajo dihati, niso udobni, niti koristni, a so moji. Navajena, da je tako, ponovno kapituliram pred morjem možnosti za svobodo. Saj vem, pogum, odločnost, na meni je, da rečem: 'Nočem te več, stran s tabo, pozdravljena krila!' Ampak, kdo pa sem, da bi delala takšne stvari? To je večje od mene, to zmorejo drugi, bolje znajo, naj mi pomagajo in me rešijo oklepa navade! Kako neumno, ko držim ključ v roki in me od svobode loči le odločitev, da odklenem ključavnico ter snamem in odvržem navado, naj jo pobere, kdor hoče!

Piše: Maruška Samobor Gerl

Prepričana sem, da vsak kdaj pa kdaj podleže starim vzorcem, dvigne roke in se brezglavo prepusti slabim navadam, da ga posrkajo vase. Ko ga premetava po brzicah, se ne more spomniti osnovne tehnike plavanja in zamahuje, pa tone samo še globlje, požira litre vode in se duši. Zakaj se je torej učil plavati? Da lahko zamahe pozabi v trenutku, ko jih res potrebuje? Plavaj, Kranjec, plavaj! Ti si tisti, ki se bo zvlekel na breg ali ne, spet dihal s polnimi pljuči in se veselil, da se je rešil. Če čakaš na roko, boš slej ko prej utonil. Pridemo do točke, ko je dobro, da opustimo stare navade. Sicer ni nič narobe, če jih opuščamo iz dneva v

dan, iz trenutka v trenutek, a to uspeva malokomu. Ko zaključimo s študijem, je na primer dobro opustiti žure sredi tedna, četudi so bili stalnica podaljšane mladosti. Zelo priporočljivo, ne, kar nujno je, da opustimo vrtnanje po nosu (vsaj v javnosti), moški popravljanje zmečkane mošnje (vsi cekini od jutra so notri, zagotavljam, sicer pa sami vodite evidenco) in ženske, ki na javnih straniščih urinirajo z dvignjeno ritjo, tako da za sabo puščajo posceno desko (še najbolj tiste, ki jedo zelo slano hrano). A to so malenkosti. Hudo zaškripa pri za nas pomembnih željah, ciljih in potrebah.

Čim se česa navadimo, prevzame večino 'vodenja' procesa podzavest. Ko se na primer navadimo na položaj sklopke, zavore in plina, se lahko posvetimo sovozniku, cerkvi na

vrhu hriba in menjevanju CD-jev v predvajalniku. Ni priporočljivo, je pa stvarno. Zato je težko menjati navade. Ponovno jih moramo priklicati v zavest, jih nanovo predelati in spremeniti, če ne moremo shajati s trenutno situacijo, ki od nas terja drugačno delovanje, kot smo ga bili vajeni doslej. Če imamo zavest zmeraj na preži, je to veliko lažje, kot če 'zaugamo' 50 let staro Zastavo. Konec koncev je glavno, da kam pridemo. Z 'zaugom' ali brez.

Stopnica nad navado je razvada. Nad v smislu poslabšanja stvari. Razvada je pretežno nezavedna, skorajda potreba, nuja, terja močnejše čustvene reakcije ob za nas neugodni razrešitvi. Navajeni otroci z roko v roki hodijo po trgovini s starši, razvajeni se mečejo ob tla in rjovejo, ker hočejo čokoladno jajce. Kdor je navado pripeljal tako daleč, da je iz nje naredil razvado, bo imel še več dela, da jo spremeni. Izjema so izredno travmatične okoliščine, v katere je človek nenadoma vržen, na primer vojna, lakota, brezdmostvo ali katera koli druga situacija, kjer je v ospredju boj za preživetje. Razvada pač ne sodi zraven. Je stvar lenobe v razmerah udobja. Možgani zaspijo, čim so brez skrbi, na toplem, nahranjeni in zadovoljni. Zavest dá prostor podzavesti. Obratno velja za okolja, kjer je več stresorjev. Možgane aktiviramo, razširimo zavest in iščemo rešitve. Boris Pahor je preživel dve vojni in taborišča in pri 97-ih vitalen predava, je aktivna in vidna osebnost. Cankar je 'fural safr' (beri: se je počutil krivega) zaradi incidenta s skodelico kave, komajda šel študirat na Dunaj in bolehal do dokaj zgodnje smrti. Njegov Hilton hotel je bila mama. Vse navade niso nujno slabe. Dobro je lepo in priporočljivo negovati, ker so eden izmed razlogov, da se počutimo dobro. Navadila sem se, da pišem izzivalno, da včasih tako iz (slabe) navade cankarjansko sedim v fotelju in pljuvam po bedakih okoli sebe in upam, da premaknem kakšno kolesce v čigavih možganih. Izzivalnost nameravam obdržati, kar zadeva Ivana v meni, bom sedenje v fotelju opustila. Za pljunek v obraz imam tako ali tako več možnosti, da zadenem, stoje.

Beri, beri

Knjižni detektor: X-ray med vrsticami knjige Raya Kluuna *Pride ženska k zdravniku ...*

Piše: Maruška Samobor Gerl

Pride ženska k zdravniku ... in izve, da ima raka na dojki. Žal prepozno odkritega. Možnosti ozdravljenja ni, možno je samo zavlačevanje, podaljševanje ... življenja? Bruhanje, izpadanje las, hujšanje do kosti, propadanje pri napol živem telesu – lahko temu rečemo življenje? Ob monofobnem možu, ki se boji monogamnosti in seksa z ženskami po pisarnah, nočnih lokalih in njihovih stanovanjih ter ponočuje. Ob skoraj enoletni hčerki, ki potrebuje mamo in očeta, izgublja pa oba. Ohraniti duha in veselje, najti optimizem v pesimistični situaciji – Carmen je uspelo. Tako, da sta se z možem Stijnom zblížala in ublažila njegovo monofobijo.

Raymond van de Klundert, bolj znan kot Ray Kluun, je avtobiografski roman napisal po ženini smrti, ko je s hčerko odpotoval v Avstralijo. Ganljiva pripoved o sodobnem partnerstvu in soočanju s težavami, ki ga pestijo. Rdeča

nit je bolezen, rak na dojki, ob tem se zvrstijo še psihične težave enega in drugega, od bežanja pred odgovornostjo, stiske bolnice, ker se ne more zanesti na partnerja, do vprašanj zvestobe in resnične ljubezni. Intimno pripoved obogatijo prijateljske vezi, ko Stijn in Carmen ločujeta med jalovimi in močnimi, zrnje od plev. Knjiga je napisana z ljubeznijo, pravšnjo distanco in vpetostjo, nesentimentalno, z obilico humorja s kancem grenkega in trpkega priokusa. Vsako poglavje se prične z *wramplom* – 'izrezkom', 'izsekom' nekega umetniškega ali drugega dela. Najpogostejše so to verzi pesmi, še posebej Brucea Springsteena. Odlično se prilagajajo vsakemu poglavju posebej, izbrani so zelo premišljeni. Kakršno glasbo poslušam v trenutku, tako se tudi počutim. Jezni metal, izpovedni Springsteen, romantični lounge. Mavrico okusov dopolnijo podatki za nogometne fanatike – rezultati prvenstev, karakterji igralcev in način igre. Za prste polizat tudi za moški del.

Nikakor tipično žensko čtivo, čeprav so ob izidu h knjigi

prilagali paket robcev. Pa vendar – tudi moški jočejo. Izbor Mladinske knjige je bil tokrat hvalevreden. Kljub temu da je slovenski prevod izšel pred približno letom in pol, nenehna zasedenost v knjižnicah pove vse. Precej tednov je kraljeval lestvici najboljše prodajanih knjig v Sloveniji. Prejemnik *Publiek prize* osvaja svet v 23 jezikih.

'Dragi, želim si palačinke'. Stijn jih pripravi, smeje se jih pojesta in nato plešeta na glasbo z njune poroke. Carmen je tako slabotna, da ne more stati sama. Slabih štirideset kilogramov se ga oklene okoli vratu in počasi stopicata po sobi. Ponoči se Stijn zbudi zaradi tako znanih zvokov ženiniga bruhanja v umivalnik pri postelji. Carmen si z robcem otre usta: 'Oprosti, da so šle v nič, dragi. Ampak bile so odlične. Zdaj pa grem dalje spat. Lahko noč'. Tako prekleto samoumevno, da ne spravim cmoka iz grla.

V dobrem in slabem alkohol

Piše: Uroš Sitar

Za nami so prve večje študentske »žurke«, skoraj nacionalni praznik martinovo, pred nami pa božično-novoletni prazniki, torej ga je bilo in ga bo veliko – alkohola namreč. Nismo še niti prav začeli hoditi na predavanja, že smo z zanimanjem spremljali datume, ko se bodo začele odvijati večje študentske zabave. Vse lepo in prav, mlade bistre glave se moramo tudi sprostiti, vsi so bili enkrat mladi in vsi so počeli enako in bi še enkrat, če bi se lahko spet pomladili. Ne vem pa, ali so tudi v starih časih mladi popili toliko alkohola kot ga danes. Na večjih študentskih zabavah je več ali manj organizirano tako, da si pijač pač na prizorišče ni moč prinesiti. Vendar to ne predstavlja večjega problema, ker se pač količina »za dobro voljo« zaužije že pred prireditvenim prostorom, če ni ogrevanja že kar ves popoldan pred pričakovanim večerom. Nek dokumentarec je pred časom prikazoval, da imajo podoben problem

tudi v Španiji, le da se tam mladi zberejo na določenem javnem prostoru zgolj z razlogom, da se opijejo s seboj vzeto zalogo alkohola.

Omenjeni pojav, če ga tako imenujemo, strokovnjaki ocenjujejo kot izredno zaskrbljujoč, prisoten pa naj bi bil po vsej državi. Vsekakor nam mladim to ni v ponos, vsaj če se po takšni odmevni zabavi gledamo v dnevno-informativni oddaji in beremo komentarje na forumih. Po zadnjem odmevnem študentskem dogodku v Ljubljani sem si ogledal prispevek o njem, ko so sicer komaj stoječe in govoreče obiskovalce povprašali o zabavi in hkrati o znani pereči problematiki, Zakonu o malem delu. Kaj dosti pametnega iz njihovih ust ni bilo slišati, so pa bili bolj zgovorni komentariji bralcev pod prispevkom. Ti so seveda množično kritizirali mlade in se zgražali nad videnim, sploh pa mladim očitali, da imamo že tako preveč pravic in da če imamo denar za alkohol, ga imamo tudi za drugo. V teh besedah se skriva tudi nekaj resnice, čeprav je res,

da so ljudje v današnjih, ne preveč dobrih časih, izredno občutljivi na vsakršno privilegirano skupino ljudi, čeprav bi o nekih silnih privilegijih ob študentskih problemih težko govorili. Eno pa je gotovo, zraven študentov, ki pijejo bolj ali manj iz veselja, pije veliko ljudi zgolj iz žalosti.

Letos so nas večkrat pretresle družinske tragedije, h katerim je velikokrat doprinesel tudi alkohol. Še posebej zaskrbljujoče pa je, da so se prav vse, ki so doživele medijski odmev, zgodile ravno v severovzhodni Sloveniji.

Sploh na Štajerskem dajemo velik pomen martinovemu, kar seveda ni čudno, saj imamo izredno veliko vinorodnega okoliša. Vendar ob tem praznovanju tudi starejši večkrat pozabijo, kaj pomeni kulturno pitje, sploh kar se tiče količine. Še dobro, da so naši vrli policaji ob martinovem že končali s stavko in ponovno poostrili nadzor ter nam tako vlili večje strahospoštovanje, če že sami ne zmoremo ravnati sebi v dobro.

V prihodnje nas čakajo še božično-novoletni prazniki, ki nikoli ne minejo brez alkohola. Slednji je lahko dobro dopolnilo vsem vrstam zabav, a naj bo v zmernih mejah in ob zagotovljenem prevozu domov.

Center interesnih dejavnosti Ptuj
Osojnikova 9, SI – 2250 Ptuj
tel. 780 55 40 in 041 604 778
www.cid.si cid@cid.si

Program v decembru 2010

Na ogled je razstava fotografij
BORIS VOGLAR: SOLINE

petek, 3. decembra 2010, ob 21. Uri
**PRAZNUJEMO ROJSTNI DAN FRANCETA
PREŠERNA IN VABIMO NA
KONCERT MESECA: SREČNA MLADINA &
VIBESONIC JAM**

Ptujska zasedba Vibesonic Jam je po ocenah glasbenih kritikov (<http://rockline.si/index.php?module=strani&stranid=26&op=enaRecenzija&id=2038>) prava osvežitev slovenskega rockovskega obzorja. Trio sestavljajo kitarist Zlatko Kuret, bobnar Milan Murko in basist Bernard Pintar. Gre za progresivno rockovsko fuzijo, ki je izredna pridobitev za slovenski glasbeni prostor, o čemer se lahko poslušalci prepričajo ob njihovem albumu »Egotrip«.

V letu 1993 se je iz mladostniškega zanesenjaštva rodila skupina Srečna mladina. Za glasbeno udejstvovanje so doslej prejeli kar nekaj nagrad in priznanj, sodelovali pa so tudi z domačimi in tujimi glasbeniki, režiserji oblikovalci, skratka s kulturnimi ustvarjalci z vseh področij. Po petih samostojnih albumih je letos izšla nova, šesta plošča »...Pa srečno v prihodnosti!«. Vsebinsko je plošča družbenokritična in opisuje vse bolj očitno dekadentnost današnje družbe, temu primerno pa je izbran tudi zvok, ki zaradi močnega sporočilnega elementa ostaja surov. Srečna mladina so: Gašper Gantar – bas kitara, glas, Peter Dekleva – kitara, glas, Andrej Zavašnik – bobni in Vladimir Mihajlovič – kitara, glas. Več o Srečni mladini na:
www.srecnamladina.si
www.myspace.com/srecnamladina
www.facebook.com/srecnamladina
www.youtube.com/bobersm

Vstopnine ni!

petek, 10. decembra 2010, ob 19. uri
POTOPIS: PAKISTAN

Potovanje po tej domnevno »nevarni« deželi Zoran Furman prične v glavnem mestu Islamabad, se odpravi na sever v Gilgit, na skrajnem zahodu, ob meji z Afganistanom, obišče ljudstvo Kalaši, ki so potomci Aleksandra Velikega. Na prelazu Shandur, na višini 3800m, si ogleda polo tekmo med Gilgitom in Chitralom, obišče Karimabad, ter se odpravim na treking pod ubijalsko goro, kakor imenujejo Nanga Parbat. Vstopnine ni!

petek, 17. decembra 2010, ob 19. uri
DECEMBRSKA GLASBENA PRODUKCIJA
Nastopili bodo mladi glasbeniki, ki pod vodstvom mentorjev Sama Šalamona, Marka Korošca, Luke Gaiserja in Zvezdane Novaković vadijo kitaro, bas kitaro in jazz petje v CID Ptuj. Vstopnine ni!

TEČAJI IN DELAVNICE V NOVEM ŠOLSKEM LETU

TEČAJ KITARE – mentor Samo Šalamon,
TEČAJ KITARE – mentor Marko Korošec,
GLASBENE SKUPINE – mentor Marko Korošec,
TEČAJ BAS KITARE – mentor Luka Gaiser,
TEČAJ BOBNANJA – mentor Aleš Zorec,
LITERARNA DELAVNICA – mentorica Kristina Kočan Šalamon,
ELEKTRO DELAVNICA – mentor Daniel Krapša,
ORIENTALSKI PLESI – mentorica Majda Fridl,
ZAČETNI TEČAJ ZNAKOVNEGA JEZIKA
GLUHIH – mentorica Marija Koser,
DELAVNICE JAZZ PETJA IN DRUGIH POPULARNIH ZVRSTI – mentorica Zvezdana Novaković,
NOVINARSKA SKUPINA – mentorica Polona Ambrožič.

Podrobne informacije o prostih mestih so na voljo na www.cid.si in telefonsko v CID Ptuj na 02 780 55 40 in 041 604 778.

EVROPSKA PROSTOVOLJNA SLUŽBA – EVS

CID Ptuj je gostiteljska in pošiljajoča organizacija za evropsko prostovoljno službo oz. EVS (European Voluntary Service). Prostovoljec za udeležbo na EVS ne potrebuje nikakršnih predznanj, šole ali delovnih izkušenj. Kdor želi osebno informiranje in svetovanje ali pomoč pri vključitvi v EVS, naj se predhodno najavi po telefonu 02 780 55 40 ali 041 604 778. Od 1. oktobra 2010 do konca marca 2011 dela v CID prostovoljka Maren Weeger iz Nemčije.

ODPIRALNI ČAS CID PTUJ od ponedeljka do petka od 9. do 18. ure.

V odpiralnem času sta na voljo:

MLADINSKI INFO CENTER

s petimi računalniki, brezplačnim dostopom do svetovnega spleta in mnogimi informacijami za mlade,

DNEVNI CENTER

od ponedeljka do petka od 9. do 15. ure
namizni tenis, namizni nogomet, pikado, šah, družabne igre, televizija

Vaje, sestanki in druge dejavnosti po dogovoru v prostorih CID Ptuj potekajo tudi izven teh terminov ter ob vikendih.

VESELI SMO POBUD, IDEJ IN PREDLOGOV MLADIH – OGLASI SE, POKLIČI, POŠLJI MAIL!

Kolofon

Številka 2
Letnik 4
Datum izida: 30.11.2010
Kraj izida: Ptuj

Cidopis je glasilo Centra interesnih dejavnosti Ptuj.
Izdal: CID Ptuj
Zanj: Aleksander Kraner
Naklada: 400 izvodov
Foto na naslovnici: Andrej Lamut
Tiskarna: Grafis

Urednica Cidopisa in mentorica novinarske skupine v Centru interesnih dejavnosti: Polona Ambrožič
Oblikovalec in tehnični urednik: Andrej Lamut
Novinarji: Anja Erbus, 20 let, študentka; Andrej Lamut, 19 let, študent Donna Erjavec, 16 let, gimnazijka; Dora Lenart, 19 let, študentka; Eva Kračun, 16 let, gimnazijka; Jasmina Kokol, 16 let, gimnazijka; K.J., 17 let, gimnazijka; Lucija Hameršak, 20 let; Luka Cvetko, 13 let, OŠ Velika Nedelja; Maruška Samobor Gerl, 22 let, študentka; Nina Zupanič, 18, gimnazijka; Uroš Sitar, 21 let, študent; Živa Rokavec, 21 let, študentka

Lektorica: Nevenka Alja Gerl